

Brom

De kinderdief

WB*Fantasy

Proloog

VANAVOND GING HET weer gebeuren: dat akelige, dat slechte. Het meisje twijfelde er niet aan. Het was een paar maanden geleden begonnen, zo ongeveer toen haar borsten waren gaan groeien, en nu, nu haar moeder er niet meer was, was er niemand die hem tegenhield.

Vanuit haar slaapkamer kon ze hem op en neer horen lopen in de rommelige woonkamer van hun benauwde appartementje. Hij had weer een woedeaanval, liep in zichzelf te mopperen, vervloekte de televisie, zijn baas, de president, Jezus, maar vooral haar moeder – omdat ze al die pillen had genomen. Hij blééf haar maar verwensen en vervloeken, naar de hel en weer terug, en weer en weer. Maar haar moeder was dood en zou nooit meer hoeven lijden onder die scheldkanonnades van hem, nooit meer. Het meisje wou dat zij zoveel geluk had.

Daar hoorde ze de scherpe klik van het opentrekken van een bierblikje weer. En nog een keer, en nog een keer. Haar handen begonnen te trillen en ze klemde ze tegen haar borst. Kon ze maar in slaap vallen, dan zou haar in ieder geval dit bange wachten worden bespaard, deze angst. Maar ze wist dat de slaap vanavond niet zou komen.

Daar was hij. Hij stond tegen de deurpost geleund; zijn silhouet tekende zich af tegen het flikkerende licht van de televisie. Hoewel ze zijn ogen niet kon zien, wist ze dat die op haar gericht waren. Ze trok het laken strak om haar hals, alsof het een soort magisch amulet was dat haar kon beschermen. Soms bleef hij urenlang zo naar haar staan kijken, mompelend in zichzelf met die twee stemmen van hem: de vriendelijke, zachte, en de harde, angstaanjagende. De twee stemmen wisselden elkaar voortdurend af, alsof twee mannen met elkaar discussieerden over hun geloofsovertuiging. Meestal won de zachte, vriendelijke stem het. Maar vanavond wás de vriendelijke er niet eens; ze hoorde alleen de rasperige, lage, regelmatig onderbroken door een harde vloek.

Hij kwam de kamer in, zette zijn biertje op het kastje naast de Betty

Boop-wekker die haar elke ochtend voor school wakker maakte met een krakerig boepedieboep. De laatste tijd had ze veel school gemist, gedeeltelijk omdat ze geen zin had in de blikken en het gefluister van de andere leerlingen, of in de leraren en leraressen die allemaal zo ontzettend voorzichtig met haar omgingen – alsof de zelfmoord van haar moeder op de een of andere manier besmettelijk was, maar voornamelijk omdat ze mevrouw Stewart wilde ontlopen. Mevrouw Stewart, de mentrix, met al die nieuwsgierige vragen van haar. Op de een of andere manier leek mevrouw Stewart het te weten en was ze vastbesloten om haar erover aan het praten te krijgen. Maar dat beangstigde haar. Op de zijkant van haar hoofd had ze een litteken van een centimeter of twee, waar haar haar nooit meer zou aangroeien. Dat had hij met een vork gedaan, die ene keer dat ze had geprobeerd het aan haar moeder te vertellen. De laatste tijd moest ze steeds vaker aan die pillen denken – zouden die haar bij haar moeder kunnen brengen? Iedere keer dat het akelige gebeurde, dacht ze daaraan.

Zijn hand lag op haar – heet, zwaar. Zelfs door de lakens heen kon ze de hitte ervan voelen. Hij trok de deken van haar af en ging naast haar zitten; zijn gewicht zonk in de matras en haar lichaam gleed tegen hem aan. Hij legde een eeltige hand op haar dijbeen en liet die langzaam langs de binnenkant ervan omhooglijden, onder haar flanelen nachthemd; zijn dikke vingers duwden en voelden. Zijn ademhaling werd zwaar. Hij stond op. Ze hoorde de metalen gesp van zijn riem met een harde tik op de vloer terechtkomen en toen lag hij op haar; de dunne matras kreunde onder zijn gewicht.

Ze kneep hard in haar kussen, deed haar best het niet uit te gillen, en richtte haar ogen op het raam in een poging aan iets anders te denken, ergens anders te zijn. De sterren waren uitzonderlijk helder vanavond. Ze staarde strak naar hun magische schijnsel en wilde niets liever dan erheen vliegen, ver bij hem vandaan, zodat hij haar nooit meer zou kunnen aanraken.

Plotseling werd haar door een donkere schaduw het zicht op de sterren ontnomen: er stond iemand voor het raam, iemand die naar binnen keek. In het flauwe schijnsel kon ze zien dat het een jongen was. De jongen schoof het raam omhoog en glipte snel en soepel de kamer in.

‘Wat moet dat, verdo...’ begon de man, maar de jongen was de kamer al door en trapte de man na een enorme sprong met twee voeten tegelijk omver – de man viel achterover de gang in. De jongen was snel, veel sneller dan het meisje ooit iemand had zien bewegen, en voordat de man overeind

kon komen, was de jongen alweer boven op hem gesprongen. De man en de jongen rolden samen verder de gang in, haar gezichtsveld uit.

Er klonk een flinke dreun: iemand kwam hard tegen de muur terecht, zo hard dat het bed ervan schudde. De man brulde het uit, en er ging iets aan gruzelementen. Toen slaakte de man een doordringende kreet, gevolgd door een zacht: 'O, god!' – wat bijna klonk als een zucht. Na nog een harde bons bleef het stil.

Het meisje keek snel naar het opengeschoven raam en vroeg zich af of ze moest vluchten, maar voordat ze in beweging kon komen, was de jongen er alweer; zijn pezige silhouet tekende zich af in de deuropening.

Hij kwam de kamer weer in en het meisje deinsde terug. Dat leek de jongen niet prettig te vinden; hij haastte zich naar het raam en sprong op de vensterbank, waar hij gehurkt bleef zitten. Hij had een warrige bos rosig haar, dat tot op zijn schouders hing, sproeten op zijn neus en wangen, en zijn oren waren... puntig. Hij keek naar de sterren alsof hij hun magie wilde indrinken en richtte toen zijn blik weer op haar. De kleur van zijn ogen was heel bijzonder, zag ze: goud, zoals de ogen van een lynx.

De jongen hield zijn hoofd schuin en glimlachte, en toen hij dat deed leken die gouden ogen te sprankelen. Hij had iets wilds en ongetemds, iets opwindends, gevaarlijks. De jongen sloeg één been over de vensterbank, zette zijn voet op de brandtrap, en met een hoofdknikje nodigde hij haar uit om met hem mee te gaan.

Het meisje kwam half overeind om hem te volgen, maar verstijfde toen weer. Wat deed ze nou toch? Ze kon toch niet zomaar met die vreemde jongen meegaan, de donkere nacht in? Ze schudde haar hoofd.

Zijn glimlach vervaagde. Opnieuw wierp hij een blik naar de sterren en toen zwaaide hij even met zijn hand, alsof hij gedag zei.

'Wacht!' riep ze.

Hij wachtte.

Maar ze verroerde zich niet, twijfelend wat ze moest doen. Eén ding wist ze zeker: ze wilde niet dat deze magische jongen haar hier achterliet. Haar blik werd getrokken door een bijzonder heldere ster. Ze schitterden allemaal zo fel vanavond. Was dit misschien een droom, was deze jongen uit de hemel neergedaald om haar te komen halen?

Ze knipperde met haar ogen in een poging het dromerige gevoel van zich af te zetten, om even helder te kunnen nadenken. Ze moest eigenlijk naar de wc, maar dan moest ze de gang door en dat wilde ze niet; ze wilde niet weten wat die gouden jongen met de man had gedaan. En ze durfde de

jongen niet uit het oog te verliezen, bang dat de betovering dan verbroken zou worden; dat hij, als ze terugkwam, voor altijd verdwenen zou zijn, want dan was ze echt helemaal alleen. Haar blik viel op de grote metalen gesp die boven op de verkreukelde broek van de man lag. Zenuwachtig draaide ze de zoom van haar nachthemd om haar vinger, strakker en strakker, totdat er eindelijk een snik uit haar keel ontsnapte. Toen begonnen de tranen over haar wangen te stromen. Het meisje liet zich van het bed af op haar knieën glijden.

De jongen kwam naar haar toe en knielde naast haar neer. Terwijl ze met haar handen voor haar gezicht zat te snikken, vertelde hij haar over een magisch eiland waar geen volwassenen mochten komen. Waar andere kinderen zoals zij waren, kinderen die niets liever deden dan lachen en spelen. Waar grote avonturen te beleven vielen.

Het meisje veegde over haar ogen en het lukte haar om te glimlachen, terwijl ze haar hoofd schudde om dat rare verhaaltje van hem, maar toen hij haar vroeg om mee te gaan, ontdekte ze dat ze het diep in haar hart gelóófde. En hoewel een stem in haar binnenste zei dat ze beter bij deze vreemde jongen uit de buurt kon blijven, wilde ze het liefst met hem mee. Even keek ze om zich heen in het slaapkamertje waar de man haar van zoveel had beroofd. Er was niets meer over, behalve verdrietige, pijnlijke herinneringen. Wat had ze eigenlijk te verliezen?

En toen de jongen dit keer opstond om te vertrekken, schoot ze haastig haar kleren aan om hem te volgen: de brandtrap af, naar de straat beneden, de donkere nacht in.

Had het meisje maar even kunnen praten met de kinderen die ook met de jongen met de gouden ogen waren meegegaan; dan had ze geweten dat er altijd nóg iets te verliezen valt.

DEEL I

Peter

De kinderdief

IN EEN HOEKJE van Prospect Park, Brooklyn, New York, had zich een dief tussen de bomen verscholen. De dief was niet uit op een tas, een mobiele telefoon of een camera waar niemand op lette. Deze dief was uit op een kind.

De dief tuurde door de vallende bladeren naar de spelende kinderen. Het was een dag vroeg in de herfst en het begon al te schemeren. De kinderen renden de trap van de groene reuzenschildpad op en gleden dan van de felgele glijbaan af. Ze lachten, kraaiden, plaagden elkaar en renden in rondjes achter elkaar aan. Maar de kinderdief was niet geïnteresseerd in blije gezichten. Hij was niet op zoek naar zomaar een kind. Hij was kieskeurig. Hij zocht naar een verdrietig gezicht, een eenzaam kind... een verloren kind. En hoe ouder, hoe beter – het liefst een kind van een jaar of dertien, veertien, want oudere kinderen waren sterker, hadden meer uithoudingsvermogen en bleven meestal langer in leven.

De dief wist dat hij geluk had gehad met het meisje. Ze was een goede vangst – jammer voor haar vader. Hij moest even glimlachen toen hij terugdacht aan het rare gezicht dat de man had getrokken toen hij het mes in diens borst had laten glijden. Maar waar was zijn geluk nu gebleven? Hij was alweer twee dagen op jacht. *Niets*. Gisteravond was hij er met een jongen dichtbij geweest, maar dichtbij was niet genoeg, natuurlijk. De dief vertrok zijn gezicht in een grimas en hij hield zichzelf nog eens voor dat hij er rustig de tijd voor moest nemen, dat hij er eerst voor moest zorgen dat hij bevriend met de kinderen raakte, hun vertrouwen won, want het lukte nooit om een kind mee te krijgen als het je niet vertrouwde.

Misschien zou hij vanavond meer geluk hebben. De kinderdief had ontdekt dat stadsparken een goed jachtterrein waren. 's Nachts lagen er tussen de bosjes altijd wel rondzwervende en weggelopen kinderen, waren er altijd wel kinderen die de openbare toiletten gebruikten om zich te wassen – en al die kinderen konden een vriend goed gebruiken.

De zon verdween langzaam achter de gebouwen en de schaduwen glippen het park binnen – en dat deed de dief ook; hij wachtte rustig af totdat de duisternis er vanzelf voor zou zorgen dat alleen de verloren kinderen achterbleven.

NICK SCHOOT HET steegje in dat toegang gaf tot een loods en hij drukte zich zo plat mogelijk tegen de metalen deur. Hijgend snakte hij naar adem. Even legde hij zijn wang tegen het koude metaal en deed hij zijn ogen dicht. ‘Fuck,’ zei hij. ‘Ik heb het verkloot. Hartstikke verkloot.’

Nick was veertien, mager, en vrij klein voor zijn leeftijd. Zijn donkere, golvende haar viel in slierten over zijn smalle gezicht en benadrukte zijn bleke huid. Hij moest naar de kapper, maar dat was de laatste tijd wel het laatste geweest waar hij zich druk om had gemaakt.

Nick liet zijn rugzak op de grond vallen, streek het haar uit zijn ogen en rolde voorzichtig een van de mouwen van zijn zwarte spijkerjasje op. Hij tuurde even naar de brandwonden op de binnenkant van zijn arm en moest zijn ogen dichtknijpen. De woedende rode strepen die kriskras over zijn huid liepen vormden een grove letter v.

Hij probeerde de nachtmerrie uit zijn gedachten te bannen, maar de beelden flitsten telkens weer door zijn hoofd: de mannen die hem tegen de vloer gedrukt hielden – de vloer van zijn eigen keuken. De zure, smerige smaak van het vaatdoekje dat in zijn mond werd gepropt. Marko, met zijn enorme stierennek en beestachtige grijns, die met een meesmuilend lachje de metalen kleerhanger verhitte boven het vuur. De kleerhanger die eerst begon te roken en daarna rood opgloeide... De pijn... Die hete, verzengende pijn. De stank, en erger nog: het gesis. Hij zou nooit het gesis van zijn eigen verschroeiende vlees vergeten. Dan wilde hij het wel uitgilten, maar kon hij alleen maar kokhalzen en stikte hij zowat in dat vieze, kleffe vaatdoekje – terwijl zij het uitschaterden. Marko had hem recht in zijn gezicht uitgelachen. Marko, met die lange, harde haren op zijn kin en die uitpuilende, bloeddoorlopen ogen van hem. ‘Wil je weten wat die v betekent?’ had hij Nick toegebeten. ‘Hé, wil je dat weten, klootzak? Het is de v van “verklikker”. En als je ooit ook nog maar iets tegen iemand zegt, zal ik dat hele wóórd verdomme in je tong branden. Begrepen, opneukertje?’

Nick opende zijn ogen. In beweging blijven, hield hij zichzelf voor. Haastig pakte hij zijn rugzak en ritste de bovenkant ervan open. Er zaten wat zakken chips in, brood, een pot pindakaas, een zakmes, twee blikjes

cola, een konijnenpootje aan een leren koordje, en ongeveer voor dertigduizend dollar aan speed.

Hij voelde tussen de honderden doorzichtige plastic zakjes totdat hij het konijnenpootje te pakken had. Het was een cadeau van zijn vader geweest en het enige wat Nick nu nog van hem had. Hij drukte er een kus op en hing het om zijn hals. Vandaag had hij al het geluk van de wereld nodig.

Voorzichtig stak hij zijn hoofd om de hoek van het steegje en keek hij snel naar beide kanten de drukke straat af, op zijn hoede voor een gedeukt groen busje. Hij had gehoopt dat het druk zou zijn, dat de auto's door de straat zouden kruipen, waardoor hij een kans had de ondergrondse levend te bereiken, maar het verkeer stroomde met gestage snelheid voorbij. De dag liep ten einde; nog even en het groene bestelbusje zou niet meer zijn dan twee in de nacht oplichtende koplampen.

Nick gooide zijn rugzak over zijn schouder, schoot het trottoir weer op en rende snel de straat af, zigzaggend tussen de schaarse voetgangers door. Er stond een bijtende wind en de mensen hadden hun kraag omhoog- en hun ogen neergeslagen. Nick zette zelf ook zijn kraag op, liep met een bocht om een groep oudere mensen heen die voor een Italiaans restaurant in de rij stonden en probeerde op te gaan in de miezerige stroom van terugkerende forenzen.

Je hebt het verkloot, Nicky, jongen, dacht hij. Je hebt het volkomen, volkomen verkloot. Maar ergens voelde hij zich ook blij, zou hij er zowat alles voor overhebben om de gezichten van die klootzakken te zien als ze ontdekten dat hun drugsvoorraad was verdwenen. Het zou lang duren voordat die klote-Marko dáároveň was.

Achter hem werd getoeterd. Nick schrok zich dood en draaide zich met een ruk om, zijn hart kloppend in zijn keel. Maar er was nergens een groen busje te zien; er stond alleen een auto dubbelgeparkeerd. Er doemden een stel bomen voor hem op en er ging een golf van opluchting door hem heen. Prospect Park was nog maar één straat verder! Daar zou hij niet gemakkelijk te vinden zijn. Als hij door het park ging, kon hij de uitgang nemen die naast de ingang van de ondergrondse lag. Nick zette de vaart erin.

DE SCHADUWEN WERDEN langer en schoven dichters naar elkaar toe, laag over laag, totdat het speeltuintje helemaal in het donker lag. Een voor een floepten de lantaarns in het park aan, en hun flakkerende gele schijnsel maakte de duisternis nog angstaanjagender.

De ouders waren weg nu, het speeltuintje was verlaten. Vuilnisbakken, nu overvol lege frisdrankblikjes en vuile luiers, hielden eenzaam de wacht, terwijl in de verte het lawaai van het verkeer te horen was, samen met de constante dreun van een stereo die ergens loeihard stond.

De kinderdief zag de jongen het park in komen rennen; hij zag hem al van verre en ving telkens een glimp van zijn gezicht op wanneer de jongen door een van de gele lichtcirkels van de lantaarns rende. De kinderdief merkte de angst en de verwarring op het gezicht van de jongen op en er verscheen een glimlach op zijn gezicht.

Wat bracht dit kind hier? Misbruik, verwaarlozing, geweld? Alle drie misschien? Het kon de kinderdief weinig schelen. Het ging erom dat de jongen blijkbaar iets had meegemaakt waardoor hij zijn ouderlijk huis had verlaten en nu alleen in de donkere nacht rondzwierf: een wegloper. En zoals zoveel weglopers wist deze jongen niet waar hij heen moest.

Geen zorgen, dacht de kinderdief. Ik weet wel een plek waar je heen kunt. Een plek waar we kunnen spelen. Zijn gouden ogen begonnen te twinkelen en zijn glimlach verbreedde zich.

NICK PASSEERDE EEN jong stelletje dat het park uit kwam, giechelend en met elkaar verstrengeld als een Siamese tweeling. Hij rende met een wijde boog om een man en zijn hond heen. De hond – een soort enorme poedel – keek Nick beschaamd aan terwijl hij zat te poepen. De man staarde wezenloos naar zijn telefoon, druk bezig te sms'en; hij vond het blijkbaar geen probleem dat zijn hond het wandelpad vol landmijnen legde.

In de verte kwam een groep jongens Nicks kant op, schreeuwend en een en al branie. Ettetertjes die Nick liever niet wilde tegenkomen; hij zat niet te wachten op nog méér problemen. Dus verliet hij het pad en verdween hij tussen de bomen.

Hij wrong zich door een dichte rij struiken en sprong een brede greppel in. Zijn voet kwam op een glad stuk karton terecht; hij gleed uit, struikelde en landde op iets zachts. Iets zachts dat bewóóg. 'Hé!' hoorde hij een gedempte stem onder zich roepen.

Het zachte bleek een slaapzak, vettig en versleten, smerig alsof het ding door de goot was gesleept. Het iets erin was een vrouw die er al weinig beter uitzag – de veeg kersrode lippenstift over de vastgekoekte lagen make-up op haar gezicht was niet in staat de verwoestingen die het straatleven had aangericht te verhullen. Nick dacht dat ze misschien ooit knap was ge-

weest, maar nu deden haar vervilte haar, holle ogen en ingevallen wangen hem denken aan een kadaver.

Ze draaide zich om, ging rechtop zitten en bekeek Nick eens goed. Er verscheen een glimlach om haar lippen.

Nu stak er ook, vlak in de buurt, een kale man met een lange, witgrijze baard zijn hoofd uit een slaapzak. 'Wie is dat?'

Toen besefte Nick dat er meer slaapzakken tussen de bosjes lagen, plus kartonnen dozen, flarden blauw zeildoek en een winkelwagentje volgeladen met vuilniszakken.

'Gewoon een jongen,' zei de vrouw. 'Een lief, schattig jochie.'

Nick liet zich van haar af rollen, maar toen hij probeerde op te krabbelen, greep ze hem beet; haar harde, benige handen sloten zich als een klem om zijn pols. Nick slaakte een kreet en probeerde zich los te rukken.

'Waar ga je heen, schatje?' vroeg de vrouw.

'Ben je ergens naar op zoek, jongen?' vroeg de man, terwijl hij wankelend opstond. Er kwamen andere hoofden uit slaapzakken en dozen tevoorschijn, hoofden met troebele, doffe ogen, die allemaal op Nick werden gericht.

'Natuurlijk is hij ergens naar op zoek,' zei de vrouw, en ze lachte ondeugend. 'Tien dollar, schatje, dan zuig ik je lekker af. Heb je tien dollar?'

Nick staarde haar vol afschuw aan.

De oude man snoof en lachte kakelend. 'Da's een goeie deal, jongen. Neem dat maar van me aan. Straks roep je halleluja!' Een paar andere mannen knikten instemmend en lachten.

Nick schudde heftig zijn hoofd en probeerde zijn arm los te wringen. Maar de vrouw hield hem stevig vast.

'Vijf dollar dan,' zei ze. 'Vijf dollar, dan sabbel ik lekker op die kleine lolly van je. Wat dacht je daarvan?'

Vanuit zijn ooghoeken zag Nick twee mannen een omtrekkende beweging maken in een poging achter hem te komen; ze zagen er hardvochtig en hongerig uit, en bekeken hem alsof hij een gratis lunch was.

'Laat me los,' smeekte Nick, terwijl hij de vingers van de vrouw probeerde los te wrikken. 'Alstublieft, mevrouw. Alstublieft, laat me los.'

'Je weet niet wat je mist,' koerde ze, en ze liet hem toen plotseling los, zodat hij tegen een van de mannen aan tuimelde. De man greep Nick bij zijn haar, rukte hem naar zich toe en draaide hem razendsnel om – een van zijn handen lag al op Nicks rugzak. Nick schreeuwde het uit en wist zich los te wringen. Daarbij werd er een flinke pluk haar uit zijn hoofd

gerukt, maar dat maakte hem niet uit, zolang hij zijn rugzak maar had. Zijn rugzak was het enige wat belangrijk was, het enige wat hij nog h ad. Stevig klemde hij de tas tegen zijn borst aan. Hij wankelde even, maar hervond meteen weer zijn evenwicht en krabbelde haastig de greppel uit. Paniekerig baande hij zich een weg door het stuikgewas en toen sprintte hij weg, het duivelse gelach van zijn belagers nagalmend in zijn oren. Hij bleef rennen totdat hij allang uit het zicht verdwenen moest zijn en belandde in een speeltuintje, waar hij zich tegen een enorme lachende schildpad aan liet vallen en zijn best deed om op adem te komen en zijn zenuwen onder controle te krijgen.

In een greppel, dacht hij. Moet ik vannacht in een greppel slapen? En de nacht daarop... en daarop? Met dit soort engerds in de buurt?

Hij liet zijn rugzak tussen zijn voeten op de grond vallen; zijn hart ging nog als een razende tekeer. Hij tuurde de schaduwen af om er zeker van te zijn dat hij niet was gevolgd en dat er niemand in de buurt was, waarna hij een stapeltje bankbiljetten uit zijn zak haalde en dat snel begon te tellen. Zesenvijftig dollar. Hoe ver kom ik daarmee? Hij pakte de rugzak op. Nee, dat is niet alles. Zodra ik een dealer vind, heb ik al het geld dat ik nodig heb. Hij had nog niet echt een plan uitgedacht: hoe een jongen van veertien het voor elkaar krijgt om een grote drugsdeal te regelen. Het lukt me wel, stelde hij zichzelf gerust. Ik moet het slim spelen. Ik neem de boel gewoon mee naar... naar... Waarheen eigenlijk? ‘Kut,’ zei hij, en hij bedacht toen dat het op d it moment het belangrijkste was om bij de ondergrondse te komen en te maken dat hij hier wegwam. En dan? Wat dan? Hij wierp een blik op de struiken en besepte dat hij nog niet eens een slaapzak bij zich had. Had zijn moeder dan misschien toch gelijk gehad? Was het beter geweest om er gewoon voor te zorgen dat hij bij Marko uit de buurt bleef? Dan had hij nu tenminste een plek om te slapen gehad, en iets te eten. Hij rolde zijn mouw nog een keer op en tuurde weer naar de brandwonden op zijn arm. In zijn verbeelding zag hij die rotgrijns van Marko weer voor zich, en die woedende, bloeddoorlopen ogen. Nee, dacht Nick. Dit is h aar schuld. Helemaal. Zij is degene die die uitvreter in oma’s huis heeft binnengehaald. Dit zou allemaal niet gebeurd zijn als zij niet zo egoistisch was geweest. Hij voelde tranen opwellen en veegde boos over zijn ogen. ‘Fuck,’ zei hij. ‘Fuck!’

Ergens achter hem, tussen de bomen, klonk een plof. Nick draaide zich met een ruk om, bang Marko achter zich te zien, of anders die enge vrouw met haar geverfde lippen. Maar er viel niets anders te ontdekken dan bo-

men en gele lichten. Hij keek nog eens goed om zich heen. Er was nergens meer iemand te zien; het park was griezelig stil geworden.

Toen ving hij vanuit zijn ooghoek een beweging op. Een silhouet, ongeveer zo groot als een jongen, klom snel een boom in en verdween vervolgens tussen de takken. ‘Wat is dat, verdomme?’ fluisterde Nick, en hij bedacht tegelijkertijd dat hij dat niet echt wilde weten. Hij draaide zich om en rende in de richting van de straat.

VLAKE BIJ HET station van de ondergrondse kwam Nick het park uit. Hij wachtte totdat het verkeer wat langzamer reed en stak vervolgens de straat over. Na ongeveer drie stappen bleef hij geschrokken stilstaan.

‘Shit!’ zei hij. Tegen de trappen van het station aan geleund stond Bennie, een van Marko’s koeriers, een van de ongeveer twaalf jongens die het spul voor hem rondbrachten. Er ging een huivering door Nick heen. Weet Bennie wat er aan de hand is? De jongen hield zijn mobiele telefoon tegen zijn oor aan gedrukt. Natuurlijk weet Bennie wat er aan de hand is.

Het getoeter van een auto herinnerde Nick eraan dat hij midden op straat stond. Vlug keerde hij zich om en met een enorme sprong belandde hij weer op de stoep. Met zijn hoofd omlaaggebogen liep hij terug naar het park. Niet rennen, hield hij zichzelf voor. Hij heeft je niet gezien. Gewoon doorlopen. Rustig blijven. Voordat hij tussen de bomen verdween waagde hij het nog om een steelse blik over zijn schouders te werpen. Bennie was weg.

Nick wist dat Bennie, als hij hem had gezien, nu iedereen zou bellen, en dan zouden ze met z’n allen naar hem op jacht gaan. Mijn god, schoot het door hem heen, wat moet ik doen? Hij drong steeds dieper het park in en hield intussen scherp in de gaten wat er achter hem gebeurde. Ik kan toch niet eeuwig in het park blijven?

‘Hé, man. Hoe is-ie?’

Nick schrok zich een ongeluk toen er opeens iemand op een opgepimpte crossfiets naast hem kwam rijden, met een wijde boog omkeerde en hem vervolgens de pas afsneed.

Het was een jongen met spleetogen die een paar jaar ouder leek dan Nick. Hij droeg een opgeblazen jack dat minstens twee maten te groot was en een wijde broek die laag op zijn heupen hing. Zijn blonde haar – in dreadlocks – kwam als een nest geëlektrocuteerde rupsen onder zijn Mets-petje uit.

De jongen leunde nonchalant op zijn zadel naar achteren en trok zijn mond in een meesmuilende grijns.

Nicks hart begon te bonken. Is dit een van Marko's jongens? Daar ziet hij in ieder geval wel naar uit.

De jongen met het rupsenhaar krabde aan de puisten op zijn kin en boog zich naar voren over zijn stuur. 'Hé, man. Dollar voor me?'

Nick ontspande een beetje. Dit was gewoon zo'n klootzak die geld van hem wilde. Dacht hij nou echt dat iedere jongen hier in de buurt naar hém op zoek was?

Toen Nick niet reageerde, slaakte rupsenkop een diepe zucht en haalde een stuk kauwgum uit zijn mond, dat hij op zijn stuur plakte. Vervolgens wierp hij Nick een sombere blik toe, een blik die zei dat het nu menens werd.

Nick had iedere dag met zeikerds als hij te maken. Zeikerds die hem vernederden, die hem fysiek intimideerden – allemaal ten koste van zijn zelfrespect. In deze contreien hield het nooit op met de pret. Maar Nick had nu echt geen tijd voor dit soort spelletjes. Hij moest hier weg. Even dacht hij erover om die rotzak het stapeltje bankbiljetten maar gewoon in zijn handen te duwen, want dan zou hij misschien, mét rugzak, weg kunnen komen. Maar hoe ver zou dat zijn, zonder een cent op zak?

'Hé, man, ik heb het tegen jou,' zei de jongen, op een toon die duidelijk moest maken dat die goeie ouwe Nick zijn geduld wel héél erg op de proef stelde.

Nick vroeg zich af of deze domme macho nog iets anders kon zeggen dan 'Hé, man?'

'Hé, man,' begon de jongen weer, 'ben je doof of zo?' Hij knipte vlak voor Nicks gezicht met zijn vingers. Nick kromp even in elkaar en deed een stap naar achteren.

'Hé, man. Kijk nou toch eens. Je bent verdomme báng en dat soort shit,' zei de jongen, minachtend gnuivend. 'Chill, man. Ik heb niks tegen je.'

Nick wist een zenuwachtige glimlach tevoorschijn te toveren en grinnikte geforceerd – en haatte zichzelf erom. Het enige wat hij nog erger vond dan gepiepeld worden, was moeten doen alsof hij het allemaal een leuke grap vond. In dit geval was dat lachje van hem precies de verkeerde reactie. Hij was niet op school; hij stond hier in z'n eentje in een park, en dat sullige lachje van hem vertelde dit klotejong dat Nick geen vechter was, maar... een slachtoffer, een prooi.

De stem van de jongen was opeens koud en bloedserius. 'Hoeveel geld heb je?'

Nick vond zijn toon angstaanjagend: bot, alsof de jongen zomaar opeens de grens kon overschrijden en hem écht iets aan zou doen.

‘Ik ben hier met mijn oudere broer,’ reageerde Nick, terwijl hij kalm probeerde te klinken, alsof hij écht een oudere broer had die voor hem opkwam.

De jongen nam niet eens de moeite om om zich heen te kijken. Hij bleef gewoon zitten zoals hij zat, met zijn armen over elkaar geslagen en een gezicht dat zei: ‘Rot toch op met die onzin.’

‘Hij is net die struiken daar in gelopen,’ vervolgde Nick, terwijl hij naar het donkere bos wees. ‘Om te pissen. Hij is zo terug.’

Er stond natuurlijk niemand te plassen in de bosjes, maar als de twee jongens goed hadden gekeken, hadden ze wel een donkere gedaante met gouden ogen opgemerkt, die centimeter voor centimeter, over de tak van een eikenboom, hun richting op gleed.

De jongen schudde langzaam met zijn hoofd. ‘Fuuuuck!’ Het kwam eruit als een lange, teleurgestelde zucht, alsof hij Nick vroeg waarom hij loog tegen zo’n aardige jongen als hij.

‘Yo, man, wat heb je in die rugzak?’

Nicks vingers klemden zich steviger om de schouderbanden van zijn tas. Hij zwaaide de haarslierten uit zijn gezicht en keek tersluiks om zich heen, op zoek naar een plek waar hij heen kon vluchten.

‘Hé,’ zei de jongen plotseling, terwijl hij zijn ogen half dichtkneep. ‘Kén ik jou niet?’

Het bloed stolde Nick in de aderen.

‘Ja! Jij woont in Marko’s huis.’

Het ís Marko’s huis helemaal niet, had Nick het liefst geroepen. Het is het huis van mijn grootmoeder. Marko was als huurder bij hen ingetrokken, maar hij en zijn klotevriendjes hadden binnen de kortste keren de hele boel overgenomen, en zijn moeder, die klotemoeder van hem, deed er helemaal niets tegen.

‘Ja,’ zei de jongen. ‘Jij bent die weirdo die boven woont, met zijn mammié. Die sul die nooit zijn kamer uit komt. Marko zegt dat je homo bent of zoiets.’

Als hij met ‘weirdo’ bedoelde dat Nick niet bij de wannabees hoorde, die meelopers die met z’n allen op de hoek van de straat rondhingen, zichzelf macho bij hun kruis grepen, meiden ‘bitches’ noemden, te ruime hoodies droegen en de hele dag net deden of ze gangsta waren – dan, ja, dan was Nick het met hem eens. Maar dat was niet het enige, en Nick wist het. Zelfs vroeger in Fort Bragg, voor de verhuizing, had hij al moeite gehad om erbij

te horen. En hier in Brooklyn, waar de term ‘weirdo’ haast een koosnaampje was vergeleken met de woorden die hij meestal naar zijn hoofd geslingerd kreeg, was hij zich zo ongeveer een lepralijder gaan voelen, alsof hij van een andere planeet kwam. De laatste tijd had hij het opgegeven te proberen vrienden te maken en zat hij waarschijnlijk veel te vaak op zijn kamer te lezen, te tekenen, te gamen en wat hij verder nog maar kon bedenken om dit soort klootzakken te kunnen ontlopen.

‘Hé man, heb je Bennie gezien?’

‘Wie?’ vroeg Nick, terwijl hij voorzichtig een stap naar achteren deed.

‘Hoe bedoel je: wie? Bennie! Man, de Bennie die altijd bij jullie in huis rondhangt. Heb je die ergens gezien?’

Nick schudde zijn hoofd en deed nog een stap naar achteren, maar de jongen rolde gewoon weer met zijn crossfiets naar hem toe.

‘Hoor eens, ik moet gaan,’ zei Nick nu. ‘Eh... klusje voor Marko, snap je.’

‘Wat? Marko? Koerier jij nu voor Marko? Echt?’

‘Niks bijzonders,’ voegde Nick er snel aan toe. ‘Gewoon een boodschap.’

‘O, ja.’ De toon van de jongen was nu opeens kameraadschappelijk, alsof hij daarnet niet op het punt had gestaan om Nick een opdonder te geven en zijn geld te stelen. ‘Bennie heeft een goed woordje voor me gedaan. Marko heeft binnenkort waarschijnlijk ook iets voor mij.’ En vervolgens, alsof het ter plekke bij hem opkwam: ‘Hé man, je weet dat ik verdomme niks tegen je heb, hè. Alles oké, hè?’

‘Tuurlijk,’ zei Nick, en hij dwong zichzelf te glimlachen; hij had er alles voor over om weg te kunnen komen. ‘Later,’ zei hij ten afscheid, en hij sloeg de richting van het speeltuintje in.

‘Yo,’ riep de jongen hem na. ‘Als je Marko ziet, doe hem dan de groeten van zijn bro Jake.’

Ja, hoor, dat zal ik zeker doen, dacht Nick. Als hij bezig is mijn tong te bewerken met dat gloeiende stuk ijzerdraad, zal ik hem zeker de groeten van zijn bro Jake doen.

Jakes telefoon ging en Nick wist zeker dat het Bennie was, voordat Jake zelfs maar had opgenomen. Nick begon sneller te lopen.

De jongen viste zijn telefoon uit zijn zak en klapte die open. ‘Yo. Wat? Man, je zei in het park. Wat... nee, je lult! Heeft hij dát gedaan? Je lult! Je lult, verdomme!’

Nick zag dat Jake een snelle blik in zijn richting wierp. ‘Ik weet nog iets beters,’ zei de jongen nu. ‘Nee, man, ik bedoel dat ik hier precies heb wat je zoekt.’

Nicks hart klopte in zijn keel.

‘Ja, dat is precies wat ik bedoel. Oké, goed. Bij de schildpad. Dat stomme groene klimding in het speeltuintje.’ En weer wierp hij een blik op Nick. ‘Maak je niet druk, hij is niet...’

Nick maakte zich uit de voeten. Als hij het haalde tot de bomen, kon hij zich proberen te verschuilen in de struiken. Dan maakte hij misschien nog een kans. Hij rende zo hard dat hij niet eens hoorde dat die crossfiets achter hem aan kwam. De jongen suisde langs Nick heen en gaf hem een loeiharde trap. Nick verloor zijn evenwicht en smakte tegen de grond; zijn handen schaafden over het asfalt. Hij slaakte een kreet en wilde overeind komen, maar Jake reed alweer naast hem en trapte hem opnieuw tegen de grond.

‘Je gaat toch niet weg zonder je grote bro, hè?’ vroeg Jake, en hij gaf Nick opnieuw een trap.

Nick hoorde het geluid van rennende basketbalgympen op het asfalt naderen en zag twee jongens op hen af komen. ‘Yo! Yo! Jake!’ riep er een. Het was Bennie.

‘Hé, man, zag je dat? Zag je die trap?’ schreeuwde Jake helemaal opgewonden. ‘Zag je dat? Ik ben Steven-fucking-Seagal.’ Hij greep zijn kruis met zijn ene hand vast en knipte een paar keer in de lucht met de vingers van de andere, terwijl hij zijn onderlip naar binnen zoog en heftig met zijn hoofd knikte. ‘Met Jake-the-Snake valt niet te spotten, hè Bennie?’ Jake stak zijn vuist naar hem op. ‘High five, bro, high five!’

Bennie wierp een snelle, haast medelijdende blik op Jake, liet Jakes vuist werkeloos in de lucht hangen en richtte zijn kille ogen op Nick, met een blik die zei dat hij, Bennie, niet zo’n stomkop was als die idioot naast hem.

Bennie was groot. Nick had gehoord dat hij verdediger was geweest voor Lincoln High, de middelbare school, voordat hij daarvanaf was getrapt omdat hij de wiskundeleraar had aangevallen – het gerucht ging dat hij de man een oog had uitgestoken met een potlood. Bennie had enorme, harde handen, handen als kolenschoppen, het soort handen dat telefoonboeken doormidden scheurt, en één lange, borstelige, doorlopende wenkbrauw boven geniepig oogjes. Zijn blik was ijskoud – niet gemeen of wreed, alleen maar koud, alsof hij volkomen gevoelloos was.

Bennie staarde Nick aan, boorde die lege ogen van hem in die van Nick. Uiteindelijk constateerde hij: ‘Man, als ik nu in iémands schoenen níét zou willen staan, dan is het wel in die van jou!’

‘Dat kun je wel zeggen, ja!’ stemde Jake met hem in, en tegen de derde jongen, een gespierd ventje met stompachtige armpjes en afzakkende schouders, vervolgde hij: ‘Yo, Freddie, moet je die schoenen zien. Ik zou nog niet dood gevonden willen worden met dat soort meidenschoenen.’

‘Achterlijke nictenschoenen,’ stelde Freddie vast, met zo’n sterk Brooklyn-accent dat het klonk alsof hij zijn mond vol knickers had. Hij schopte tegen de zool van Nicks schoen.

Ze hadden het over Nicks koboldgroene nep-Converse-gympen. Nick kon het hun niet kwalijk nemen: er was niemand die een grotere hekel had aan die gympen dan hijzelf. Het was het soort gympen dat je bij een discounter in de aanbiedingsbak vindt, vlak onder de horloges van onder de één dollar. Zijn donkergroene Vans – het beste paar skategympen dat hij ooit had gehad – waren vlak na de verhuizing te klein geworden. Hij had zijn moeder om een nieuw paar gevraagd en ze was thuisgekomen met deze juweeltjes. Toen Nick haar had gevraagd hoe hij ze in vredesnaam kon denken dat hij in deze gympen kon skaten, of ze nou echt verwachtte dat hij die naar school aan zou trekken, en of ze de armste trut van heel klote-New York was, had ze hem een verwend jong genoemd en was ze de kamer uit gelopen. Natuurlijk was zijn skateboard vlak nadat Marko in hun leven was verschenen opeens verdwenen, en dus maakte het wat dat betreft niks meer uit, maar het feit dat hij op school iedere dag werd uitgelachen om die stomme gympen, had het zeker niet gemakkelijker gemaakt om ‘erbij te horen’.

Bennie klapte zijn mobiele telefoon open en drukte op de Redial-toets. Hij schoof de capuchon van zijn Knicks-sweatshirt naar achteren en wreef over zijn donkere pluishaar. ‘Hé, Marko, wie is dé man? Ja, klopt. Nee, no shit. Natuurlijk heb ik hem. Die stomkop was op weg naar de ondergrondse, precies zoals je al voorspelde. We zijn in het park... Kweenie.’ Bennie keek om zich heen. ‘Bij dat speeltuintje. Nee, niet dát. Dat ding met die stomme schildpad. We wachten. Maak je geen zorgen, dit ettertje gaat nergens heen.’

Bennie klapte zijn telefoon weer dicht. ‘Check zijn rugzak.’

Freddie greep de rugzak beet. Nick trok die weer naar zich toe en krabbelde op, maar Freddie had Nick nog voordat hij een stap had kunnen zetten al vastgegrepen en hij wrong meteen diens arm op een pijnlijke manier achter zijn rug.

Bennie rukte de rugzak uit Nicks handen.

‘Wat zou hier nou in zitten?’ zei hij sarcastisch, en hij trok de rits open.

Toen floot hij zachtjes en liet hij de inhoud aan Jake en Freddie zien. Hun ogen werden groot.

‘Fuck! Da’s wel meer dan een miljoen waard!’ zei Freddie.

Jake keek Nick verbijsterd aan. ‘Man, Marko snijdt je straks aan flarden en daarna voert hij je op aan de vissen!’

Nick rukte een arm los, probeerde zich helemaal uit Freddie’s greep te wringen, en begon zo hard hij kon te schreeuwen. Bennie gaf hem een snoeiharde stomp – het leek wel of er een vuurpijl in zijn hoofd explodeerde. Nick bleef schreeuwen en Bennie gaf hem weer een stomp, dit keer in zijn maag. Nick sloeg dubbel. Bennie trok hem aan zijn haar omhoog en bracht zijn gezicht tot vlak voor dat van Nick. ‘Wou je soms weg?’ Bennie grijnsde, greep de zijkant van Nicks broek vast en rukte die tot op zijn enkels omlaag, terwijl hij zei: ‘Toe dan! Ga maar! Weg!’

Nick hoestte, hijgde en hapte naar adem.

‘Laat maar los,’ beval Bennie.

Freddie liet hem los.

Nick greep naar zijn buik en viel bijna op de grond.

‘Kom op, watje,’ zei Bennie. ‘Waar wacht je nog op? Weg, jij!’

Jake en Freddie gnuifden.

Bennie gaf Nick een duw. Nick wankelde en zette een paar waggelende eendenstappen, maar wist op de been te blijven, hoewel zijn broek zich om zijn enkels draaide.

Freddie en Jake schaterden het uit.

Toen gaf Bennie Nick een enorme klap. Nicks voeten raakten in elkaar verstrikt en hij sloeg tegen de grond.

‘Check zijn broek en zijn ondergoed,’ gebod Bennie. ‘Die vuile nicht heeft misschien nog wat in zijn reet verstopt.’

Freddie fouilleerde Nick. Hij stak zijn hand in Nicks broekzak en haalde het bundeltje bankbiljetten eruit. ‘Betaaldag!’

‘Geef hier,’ zei Bennie, terwijl hij zijn hand uitstak naar het geld. ‘Dat is Marko’s geld.’

Bennie boog zich naar Nick over, zo ver dat Nick de resten tomatensaus in zijn mondhoeken kon zien. ‘Marko zei dat hij zijn gereedschapskist meeneemt. Hij zei dat hij er een echte horrorshow van gaat maken. Ik ben gek op horrorshows. Jij?’

De tak boven hen bewoog en er kwam een regen aan bladeren naar beneden vallen. Daarna volgde er een zachte plof. Nick en Freddie zagen hem het eerst. Toen ze hun gezichten zagen, draaiden Bennie en Jake zich met een ruk om.

Er stond een jongen op het pad, niet veel groter dan Nick. Hij droeg een soort handgenaaide leren broek met puntige laarzen eronder, die eraan vast leken te zitten. Verder had hij een versleten jacquet aan, zo'n ouderwets ding met van die lange panden, met eronder een zwarte hoodie, en er hing een ruwleren tas, een soort portefeuille, op zijn borst. De jongen schoof de capuchon van zijn hoofd, waardoor er een slordige bos rossig, halflang haar vol takjes en bladeren tevoorschijn kwam. Over zijn neus en wangen danste een wolk van sproeten. De oren van de jongen waren – tja, een soort puntig, zoiets als die van Spock, of als van de hulpjes van de Kerstman, maar het vreemdst van alles waren zijn sprankelende goudkleurige ogen.

De jongen zette zijn handen in zijn zij en zijn gezicht lichtte op in een brede glimlach. 'Hoi, ik heet Peter. Mag ik meedoen?'

DE KINDERDIEF BESTUDEERDE de jongens aandachtig en zorgde ervoor dat de glimlach op zijn gezicht geplakt bleef, zodat ze zijn minachting niet zouden opmerken. Ik moet het slim aanpakken, dacht hij. Hun plezier niet bederven.

Opnieuw nam hij de verbouwereerde, stupide uitdrukking op het gezicht van de drie oudere jongens in zich op, en hij dacht: ze zijn blind. Stekeblind. Overal om hen heen is magie, en ze zien het niet eens. Hoe is het mogelijk? Nog maar een paar jaar geleden, misschien zelfs maar een paar maanden, waren het nog kinderen, met hun geest en lichaam vol magie, nieuwsgierig en enthousiast over alles om hen heen. En moet je ze nou zien: een stelletje ongelukkige, onzekere idioten, die de rest van hun leven zullen blijven zoeken naar iets waarvan ze niet eens beseffen dat ze het zijn kwijtgeraakt.

Ik zou ze een dienst bewijzen – als ik hun ingewanden eruit zou snijden. Zijn ogen straalden bij de gedachte. Verdomd, dat zou pas leuk zijn: hun gezichten te zien terwijl ze met hun eigen ingewanden jongleerden. Heel leuk. Maar hij was hier niet om het leuk te hebben; hij was hier om een nieuwe vriend te maken.

Peter keek even naar de jongen met zijn broek op zijn enkels, de jongen die zo zijn best deed om zijn tranen in te houden. Die moest hij voor zich zien te winnen, want je kon kinderen niet dwingen tegen hun wil de Mist in te gaan. Dat liet de Mist niet toe. Maar een kind dat je vertrouwde kon wel mee de Mist in. Jammer genoeg wekte je het vertrouwen van een kind niet door iemands ingewanden er voor zijn ogen uit te snijden, ook al was

die iemand een gemene, wrede klootzak. Zo werkte het nou eenmaal niet, vrienden maken.

Peter genoot altijd van dit gedeelte van het spel, waarin de harten van de kinderen veroverd moesten worden en hij ruimschoots de gelegenheid had om met hen te spelen. Spelletjes doen is belangrijk. Tenslotte is spelen dat wat mij anders maakt dan deze saaie, troosteloze klootzakken.

En dus besloot de kinderdief dat hij een spel met hen ging doen.

‘MAG IK MEEDOEN?’ vroeg de jongen nog een keer.

Freddie verstrakte; zijn greep werd steviger. Nick vermoedde dat Freddie net zo van zijn stuk was vanwege deze goudogige jongen als hijzelf.

‘Wie ben je, verdomme?’

‘Peter.’

‘Wat moet je, verdomme?’

‘Meedoen,’ zei Peter, op een toon alsof hij er nu wel genoeg van had. ‘Hoe vaak moet ik dat nou nog zeggen, slimmerd?’

Bennie fronste zijn ene, doorlopende wenkbrauw. ‘Slimmerd?’ En, voor het eerst sinds Nick hem kende, leek Bennie niet te weten wat hij moest doen. Bennie wierp even een onzekere blik naar Freddie – moest hij zich nou beledigd voelen of niet?

‘O, man. Dat had je nou niet tegen hem moeten zeggen,’ reageerde Freddie. ‘Hij vermoordt je!’

Maar Bennie zag er niet naar uit alsof hij iemand ging vermoorden. Want jongens als Bennie waren niet gewend aan kinderen die lullig tegen hem durfden te doen, en dus was hij van zijn stuk gebracht.

‘Nou, wat zijn de regels?’ vroeg Peter.

‘Wat?!’ zei Bennie, terwijl zijn doorlopende wenkbrauw in een soort verwarde knoop veranderde.

‘Jeetje, slimmerd,’ zei Peter, terwijl hij met zijn ogen rolde. ‘De regels, slijmbal. De regels van het broekenspel.’

‘Regels?’ vroeg Bennie, die nu niet langer verward klonk, maar eerder pissig, en meer als zijn oude gemene zelf. Bennie smet Nicks rugzak op de grond en stak een priemende vinger naar Peter uit. ‘Ik speel zonder regels, eikel!’

‘Mooi,’ reageerde Peter, en voordat er iemand met zijn ogen kon knippen dook hij naar voren en trok hij Bennies wijde joggingbroek helemaal tot aan zijn enkels naar beneden.

‘Eén-nul!’ riep Peter opgewekt uit.

Iedereen verstijfde even van verbijstering: Bennie stond met open mond naar beneden te staren – naar zijn eigen onderbroek. En toen keek iederéén naar Bennies onderbroek, en dat was niet de hippe Calvin Klein die het hoorde te zijn. Het zag ernaar uit dat Bennie een tweedehandsje droeg: een ouwe, witte, versleten, gigantische lap met gaten en zoveel vlekken dat het leek alsof hij het ding al jarenlang om zijn kont had hangen.

Bennies gezicht werd lavalamprood en toen hij opkeek leken die kleine gluuroogjes van hem zo uit hun oogkasjes te gaan springen.

‘Vuile etter!’ schreeuwde Bennie, en hij probeerde Peter vast te pakken. Maar die was razendsnel. Ongelofelijk snel. Nick kon zich niet herinneren ooit iemand te hebben gezien die zo snel was. Bennie greep mis en met zijn voeten verstrikt in zijn broek viel hij, met gatenonderbroek en al, met een doffe dreun op de grond.

Bennies capriolen werden door de jongen met de puntige oren beloond met een uitbundige, hartelijke lach. En opeens merkte Nick dat hij zelf ook glimlachte. Hij kon er niets aan doen. Freddie duwde hem opzij en dook op Peter af.

Maar Peter sprong weg, zonder enige moeite, en stampte toen hij neerkwam eens flink op Bennies hoofd, waardoor diens gezicht tegen het asfalt smakte. Nick hoorde een gekraak dat hem in elkaar deed krimpen, gevolgd door een schreeuw van Bennie. Toen Bennie zijn hoofd ophief, stond zijn neus vreemd scheef en spoot het bloed eruit.

‘Mijn god!’ riep Nick.

Freddie dook weer op Peter af en probeerde daarbij over Bennie heen te springen, die net overeind kwam. En dus botsten Bennie en Freddie hard tegen elkaar op en vielen ze samen in een verwarde kluwen op de grond.

Peter sprong hoog op in de lucht en kwam neer op Freddie's rug – met een dubbele kniestoot waar een professionele worstelaar jaloers op zou zijn geweest. Nick hoorde alle lucht uit Freddie's longen ontsnappen met een gepijnigd *oeff*.

Freddie rolde amechtig stuiptrekkend van Bennie af het gras op; hij hapte naar adem; zijn mond ging open en dicht als bij een vis op het droge. Terwijl Freddie zijn uiterste best deed om lucht binnen te krijgen, rende Peter op hem af, greep de achterkant van zijn broek vast en trok die omlaag tot op zijn enkels.

‘Twee-nul! Dat is twee-nul voor mij!’ kraaide Peter. Hij gaf Nick een knipooog en barstte opnieuw in een schaterlach uit.

Nick wist niet of hij nou blij moest zijn of bang.

Peter richtte zijn aandacht nu op Jake, de jongen op de crossfiets. Hij zette zijn handen in zijn zij en staarde Jake dreigend aan, hem uitdagend om tegen hem in actie te komen.

Maar Jake, die goeie ouwe Kung Fu, Jake-the-Snake, Steven-fucking-Seagal in hoogsteigen persoon, zat verstijfd op zijn fiets en zag eruit alsof hij ieder moment een toeval kon krijgen.

‘Klootzak!’ schreeuwde Bennie naar Peter, terwijl hij moeizaam overeind kwam. Hij rukte zijn joggingbroek omhoog, duwde zijn hand in een van de zakken en trok er een mes, een groot mes, uit tevoorschijn, dat hij openklapte. ‘Verdomde klootzak. Klootzak! Ongelofelijke lul! Lul! Klootzak!’

‘O, shit,’ zei Nick. Bennie was twee keer zo groot als Peter en minstens vier keer zo zwaar. Weg hier, jongen, dacht Nick. Nu het nog kan. Maar Peter bleef gewoon staan, met zijn handen op zijn heupen, zijn lippen op elkaar geklemd en zijn ogen tot spleetjes geknepen.

Bennies onderlip trilde. Hij spuugde een fluim bloed uit, slaakte een kreet en kwam op Peter af rennen, terwijl hij met het mes uithaalde naar diens gezicht.

Maar Peter dook weg en draaide zich tegelijkertijd om, en opnieuw was Nick verbaasd door de snelheid waarmee hij dat deed. Peters vuist landde midden in Bennies gezicht. Nick kon vanaf de plek waar hij zat niet precies zien dat het gebeurde, maar door de manier waarop Bennies hoofd plotseling achteroversloeg en het afgrijselijke geluid dat hij hoorde van iets wat volkomen verbrijzeld werd, was het duidelijk dat Bennie flink de pineut was.

Bennie zakte door zijn knieën; zijn armen vielen krachteloos omlaag en hij sloeg voorover – met zijn gezicht plat op de stoep.

Er ging een rilling door Nick heen. Hij is dood. Hij is vast en zeker dood. En één seconde zag Nick opeens een fanatieke uitdrukking op Peters gezicht. En toen, alsof hij wist dat Nick naar hem keek, sprong Peters vrolijke lachje direct weer tevoorschijn. Maar Nick kon die obsessieve uitdrukking niet zomaar vergeten. Hij had iets ongetemds, iets wilds gezien, iets angstaanjagends.

Peter dook op Bennie af, greep de achterkant van zijn joggingbroek beet en trok die tot op zijn enkels.

‘Drie-nul! Drie-nul voor mij!’ riep Peter blij uit. ‘Ik heb gewonnen!’ Hij wierp zijn hoofd in zijn nek en lachte kraaiend.

Freddie staarde hem vol afschuw aan, terwijl hij zijn broek omhoog-

sjorde en opkrabbelde. Hij rende ervandoor en botste daarbij tegen Jake op, die daardoor bijna van zijn fiets vloog. Jakes ogen schoten van Nick naar Nicks rugzak.

Nee! O, nee, ging het door Nicks hoofd, en hij deed een uitval naar zijn rugzak, maar zijn enkels zaten nog steeds in zijn broek verstrikt en hij struikelde. Wild rukte hij aan zijn broek. Maar Jake had Nicks rugzak al van de grond gegrist en hij fietste op volle snelheid weg. Tegen de tijd dat Nick zijn broek omhoog had, was Jake nergens meer te bekennen.

Peter zwaaide uitbundig naar Jake en riep: 'Later, alligator!'

'Fuck!' riep Nick uit en sloeg een paar keer machteloos met zijn vuisten in het gras. 'Fuck! Fuck! Fuck!'

'Hé, man,' riep Peter. 'Niet slecht gedaan, hè?'

Nick klemde zijn hoofd in zijn handen en rukte wanhopig aan zijn haar. Wat nu, vroeg hij zich af. Wat moet ik nou verdomme? Kan het nóg erger worden?

'Niet slecht gedaan, hè?' zei Peter weer. 'Vind je niet?'

Nick besepte dat Peter het tegen hém had. 'Hè?' zei hij, enigszins verward.

'Nou, dat broekenspel. Ik heb gewonnen! Goed, hè?'

Bennie lag languit roerloos op de stoep, met zijn bilspleet boven zijn onderbroek uit, en Nick kon niet anders dan Peter gelijk geven.

Peter kwam op Nick af lopen en stak zijn hand naar hem uit.

Nick deinsde terug.

'Hé, man,' zei Peter. 'Geen probleem. We staan aan dezelfde kant. Toch?'

Nick stak hem voorzichtig zijn hand toe. Peter schudde die enthousiast en trok Nick tegelijkertijd overeind.

'Ik heet Peter. En jij?'

'Nick,' antwoordde Nick afwezig, terwijl hij het park rondkeek op zoek naar Marko en zijn maatjes, ervan overtuigd dat die ieder moment tussen de bomen uit zouden komen. Hij wist maar al te goed dat Marko en zijn kornuiten geen moment zouden aarzelen en hen zonder pardon zouden neerknallen.

'Leuk je te zien, Nick. Wat zullen we nou gaan doen?'

'Hè?'

'Wat zullen we nou gaan doen?'

'Maken dat we hier wegkomen,' mompelde hij, en hij rende in de richting van de bomen – naar de uitgang en de ondergrondse –, maar bleef plotseling weer stilstaan. Hij voelde in zijn zak. 'Fuck.' Bennie had al zijn

geld afgepakt. Nou moest hij op een andere manier uit Brooklyn zien weg te komen. Zijn maag kromp samen van paniek. Welke kant moest hij op? Marko kon overal zijn, overal vandaan komen. Nick draaide zich snel om en botste bijna tegen Peter op. Hij had niet eens in de gaten gehad dat de jongen achter hem aan was gekomen. Peters ogen schitterden ondeugend. ‘Nou, wat is het plan?’

‘Hè?’ zei Nick. ‘Plan? Hoor eens, jongen...’

‘Peter.’

‘Peter, je begrijpt het niet, er zijn een paar echt gevaarlijke klootzakken op weg hierheen.’

Peter keek blij.

‘Ze hebben wapens. En die gebruiken ze ook. Ze zullen je vermoorden.’

‘Nick, we staan toch aan dezelfde kant?’

Nick liet een wrange lach ontsnappen. Mijn god, hij denkt dat het allemaal een spel is.

‘Wil jij ze dan niet vermoorden?’ vroeg Peter. ‘Dan kunnen we pas echt lol hebben!’

‘Wát?!’ vroeg Nick vol ongeloof, maar hij zag dat de jongen het serieus meende. ‘Nee, ik wil niks met hen te maken hebben. Ik moet weg hier. Nú.’

‘Ik weet een geheime uitgang,’ zei Peter, terwijl hij naar links en toen naar rechts keek. ‘Ze zullen niets in de gaten hebben. Kom.’ Peter begon te rennen.

Hij is gek, dacht Nick, maar hij moest tegelijkertijd moeite doen om niet blind achter Peter aan te rennen. Er wás iets met die jongen. Hij hād iets – iets wat hem aantrok, iets waardoor Nick hem het liefst zou volgen, zonder nadenken en tegen beter weten in. Nick liet zijn blik nog eens door het park gaan. Het was donker. Hij was alleen. Het was moeilijk om alleen te zijn. Hij greep het konijnenpootje vast dat om zijn nek hing, ademde diep in en rende achter de jongen met de gouden ogen aan.